

Tegnap rendesen levetkőztem

Végel Lászlónak

[pontosítás]

Ébredsz. Nehezedre esik minden mozdulat, minden gondolat, minden sejtmoccanat. Álomvilág és valóság küszöbén álldogálva, bizonytalanul tekingetsz jobbra-balra, bármiféle támpont után kutatva. Érzékszerveidet képtelen vagy összhangban tartani. Mivel egyszerre csak egyre tudsz koncentrálni, egyenként használod őket. Haladjunk sorjában: takaróra emlékeztető izé súlya a bőrön, enyhe savanykás íz a szápadlason, ismerős, ám egyelőre azonosítatlan fura szag az orr alatt, hallhatatlan hangok tompa csengése a fülben, pengeéles fénycsikok, amelyek épp a szempilláidat szabdalják szanaszét. Tehát vagy. Sőt, fekszel. Még hozzá egy ágyban. Reggel lehet. Tágabbra nyitod a szemed. Szempilláid tépőzárként szakadnak fel az odaszáradt csipától. Fehér párna, rajta felhőre emlékeztető nyálfolt. Szóval az ismerős, ám egyelőre azonosítatlan fura szag beazonosítva. Próbálsz rájönni, mi volt az utolsó elmentett dolog, mielőtt elaludtál, hol voltál, mit csináltál, mit ittál s a többi s a többi. Felsejlik egy száj, egy kéz, lihegés, nevetés meg egy falánk félgömb az égen. Még előrébb tekerni a szalagot. Villódzó fények, hangos zene meg miegymás, közben hasonló – de azért mégsem annyira durva – dolgok sorozata, mint mondjuk a Smack my bitch up¹-ban, vagy abban a filmben, amelyiknek most nem jut eszedbe a címe², csak azt tudod, hogy a főszereplőnő³ benne volt még a Lovagregényben is, és zölt ruhája volt meg szép frizurája. A következő dolgok már pokróc, nyálzag s a többi.

A folt után az első dolog, amit meglátsz, egy fénykép egy ismerős fiúról és egy lányról. Őt és magadat ismered fel bennük. Ő⁴ az ismerősebb, és te vagy az, akit kevésbé vagy képes a valóságban elhelyezni. Próbálsz ezekre

¹ http://www.youtube.com/watch?v=xly3L_ORVmM&feature=related

² maradjon rejtély

³ Shannyn Sossamon

⁴ A személyes névmás kétszer is nagybetűvel történő írása csupán a véletlen születménye.

a dolgokra nem gondolni, de épp azért se megy. Rájössz, hogy szomjas is vagy, meg vécézned is kell. Felkelni még mindig képtelen vagy. Behunyod a szemed, és visszaalszol. Elalvás előtt (talán akaratlanul, talán nem) még egyszer rápillantasz a képre.

„*ki is az a lány a képen?*”

Álmodsz.

Egy idegen, akit beengedtél magad elé a sorba, aki ismerte a csattanót a film végén, de kibírta, hogy ne mondja el, egy karmolás a hátadon, egy kiszáradt teásfilter, egy radiátor mögé hullott képeslap, egy véletlen kitörölt SMS, a munchmallow habos fele, akivel hatig fent voltál, egy tükörkép egy macskás bögre domború, fényesen csillogó oldalán, az emlékeid közt a jelentéktelen most, aki túlsózta az életet, akarom mondani ételed, aki emlékeztetett arra a régi viccre a fiúról és a lányról, aki égve hagyta a villanyt, egy torzonborz fogkefe vendégként egy pohárban, a főzőmúsor a tévében, egy újramelegített paradicsomleves, pár szobapapucs-csusszanás, egy mondat a boldogságról, egy lecsókolt könnycsepp, egy lábnyom meg egy másik előtte, 125 megabyte egy memóriakártyán, egy felhasználó név és egy jelszó, a mikulás és a nyuszi is, a lelkiismereted olykor, aki mindig szundira nyomta az órát, aki leszaladt a földszintre a számlákért, akit magaddal rántottál a jégen, aki titokban mindig ledobta az asztal alá a csirkeszárnyat a kutyának, aki pipiskedve ment ki a szobából minden reggel, akinek megetted a rakott padlizsánját, gondolataid visszhangja, tekinteted tükre, két tucát borsó meghagyva egy tányérban, egy ciróka, aki elfelejtette a születésnapod, akinek megmutattad, hogy az életben minden pillanat egyedi és egyszeri, és aki megvette neked azt a bizonyos könyvet, de ezt még akkor sem árulta el, mikor rákérdeztél, és a szemére hánytad... csak mert ajándéknak szánta, és inkább csendben sírt, mikor elmentél.

[ébredés (öntudatra)]

Nem tudom, mennyi idő telt el az előbbi „ébredésem” óta, mivel a helyzet változatlan. Csak egy kicsivel kell jobban vécéznem, mint az előbb, ezért úgy gondolom, hogy nem telhetett el több negyed óránál. Bemelegítés: agysejtfitnesz, majd lábujgyakorlatok. Megdörgölöm a szemem, és próbálok bekapcsolódni a nagy körforgásba. Erőt veszek magamon, és jobb lábamat lendítve felülök az ágy szélére. Mozdulatlan szoba tele trehánysággal. Egy szál ruha sincs rajtam. Visszanézek az ágyra. Fekete haja eltakarja az arcát. Felesleges magyarázkodni magamnak. Felállok, és a fürdőszoba felé veszem az irányt. Egyensúlyt és ruhát keresgélve botladozok át a zoknik, alsóneműk és egyéb ruhadarabok útvesztőjén. Találomra felkapok valamit, belebújok, és rendíthetetlenül kacsázok tovább. Rálépek egy távirányítóra, a tévé pedig felpattan. Épp a Smack my bitch up végét

kapom el a tükrös jelenettel. Nahát. Ha egy kis szerencsém van, erre még nem ébred fel, esetleg csak arra, ahogy sziszegve-káromkodva hadonászok előtte a távirányítóval. Mielőtt belépnék a fürdőszobába, valami hideghez ér a talpam. A szőnyegen női csizmára emlékeztető folt. Lassú, garfieldos⁵ pislantással nyugtázom, hogy nem érdemes a keletkezéstörténetén gondolkodni. Leülök a vécére, de abban a pillanatban fel is pattanok, mert a hideg vécészsze libabőrösre pöttyözi a combomat. Lehajtom az ülökét. Istenre gondolok, miközben csobogás zajával töltöm meg a fürdőszobát. Mennyei csobogás. Motoszkálás hangja üti meg a fülem. Nagy zavaromban próbálok úgy fészkelődni, hogy a sugár hangtalanul folyjon tovább a fehér peremen. A lábujjaim arányosságát vizsgálgom. Kezet mosok, és iszom a csapból. A tükörképem láthatóan még nem ébredt fel. Megint csak a Smack my bitch up ugrik be valamiért. A szám elé teszem a kezem, és megnézem, mennyire van szájszagom. Annyira van, hogy egy kis fogkrémet tegyek a számba, de annyira nem érdekel, hogy fogkefét is használjak. Próbálok magamban tudatosítani, hogy amikor innen kimegyek, ő valószínűleg ott fog várni kérdéseivel: „Hogy aludtál?”, „Hol találok a ruháim?”, vagy „Kinek a kutyája van a képeken?”, és ezekre igyekeznem kell olyan ábrázattal válaszolni, mint aki legalább egy dologgal többet tud róla, mint hogy fekete haja van. Erre úgysem lehet felkészülni, ezért inkább felborzolom kicsit a hajam, és kilépek. Ő már a konyhában szöszmötöl. A forralóban sístereg a víz. Gondolom, a kávét keresi. Szótlanul állok, és figyelem a kutatását. Sorra nyitogatja a szekrényeket, de egyikben sem találja, amit keres. Még mindig csak állok és figyelem, próbálok minél többet megtudni róla. Hogy mást ne mondjak: megismerni. Csak a fejmagasságban levőkbe kukkant bele, az alsókat kihagyja. Nem csoda, hogy így nem talál semmit. Kinyit egy szekrényt, amelyikben kávéscsészék és pisai bögrétornyok állnak. Na lássuk, melyiket választod. Kis gondolkodás után egy cicás és egy kiskutyás bögrét tesz a pultra. Érzem, ahogy a szembogaram tágulni kezd, az ereimben pedig meglódul a vér. Tovább figyelek. Most már minden fiókba belenéz, minden kis tégelybe, az összes dobozba. Úgy látom, már teljesen mindegy neki, hogy a kávét találja-e meg, vagy a kiskanalat, a tejszínt vagy bármit. Miközben lassan megkerül mindent, legalább háromszor dúdolja el a pink panthert. „A kávé a szatyorban van, még nem jutottam oda, hogy kipakoljam.” Most döbbenek csak rá, hogy már egy hete elfogyott a kávé, és azóta még csak eszembe se jutott inni. „Szóval ezért nem találtam.” Olyan hangon beszélünk, mintha már legalább egy napja ismernénk egymást. Ami végső soron igaz is, de inkább csak az ő

⁵ Nincs idő megmagyarázni, egyre jobban kell pisálnom, remélem, mindenki tudja, mire gondolok.

részéről. Már-már úgy sűrög-forog körülöttem, mintha a saját konyhájában lenne. Helyet foglalok, és játszom a vendég szerepét. „Mennyi cukorral iszod?” „Kettővel.” Elébem teszi a cicás bögrét, de ahogy megfigyelem a mozdulatait, semmilyen tudatosságot nem vélek felfedezni bennük. Korán van még, hogy erőltetett beszélgetésbe bonyolódjak, ezért inkább csak a felszálló gőzt bámulom. Megpróbálok belekortyolni a kávéba, hogy ezzel is magyarázatot adjak a végtelenbe nyúló szótlán másodperceknek, azonban megégetem a nyelvem, és elkerülhetetlennek érzem ezt egy kurta „baszki”-val kifejezésre juttatni. Nevet, majd megszólal: „Nem vagy másnapos?” Dehogynem, azt érzem, hogy egy akvárium van a gyomrom helyén, a benne levő halak pedig úgy ugrálnak fel a torkomba és csúsznak vissza a nyelőcsövemen, mintha az valami torz, Tim Burton-féle élményfürdő lenne. A fejemben meg mintha egy szimfonikus zenekar verekedett volna össze egy másikkal, és most épp a hangszerekkel ütik-verik egymást. „Nem, nem vagyok.” Nincs kedvem magyarázkodni. A relativitás csodás időszemelvényei ereszkednek a konyhára. Talán most nekem is illene valamit mondanom. Déjà vum van. Ahogy nézem a bögrén levő képet, kedvet kapok, hogy személyes dolgokat osszak meg vele, de a csend szégyenlőssé tesz. Most jövök rá, hogy még visszakérdezni is elfelejtettem, az ő másnapossága után érdeklőve. Arra már úgyis késő. „Te vetted elő az ágyneműt?” Kezdetnek megteszi. „Igen, gondoltam, kényelmesebb így.” A számat összeszorítva bólogatok, és a bögrét forgatom. „Tegnap rendesen levetkőztem... akarom mondani kivetkőztem magamból.” Na ezt jól megmondtam. „Ez egy ilyen este volt.” „Szükségem volt már egy olyan valakire, mint te.” Egy pillanatig nem tudok rájönni, hogy ez a mondat az ő szájából hangzott-e, vagy az enyéméből. Az arckifejezését elnézve csakis én lehettem. „Ó... hát tök jó... örülök... vagyis... jólesik ezt hallani.” „Legalább az elmém most olyan, mint egy tabula rasa.” Mint valami mosógépből kivett tabula rasa, amit túl sokáig hagytak a centrifugában. „Az meg mi?” „Mindegy.” Újabb kimondatlan gondolatokban sercegő percek, amelyeket további kávészürcsöléssel és a semmibe bámulással próbálunk szőnyeg alá söpörni. Elvégre én vagyok a házigazda, nekem kellene kérdezni: „Próbáltad már elképzelni magad valaki másnak a szemszögéből? Tudod, ahogy mások láthatnak téged.” Szájához emeli a kutyás bögrét. Ismerős mozdulatok. Közben felfelé néz, látszik, hogy keresgél az emlékek között. „Azt hiszem, igen. Utoljára mikor elfoglaltam egy helyet a városi buszon. Az egy másodperccel később odaérő néninek biztos megvolt a véleménye, de valójában úgy fájt a térdem, hogy képtelen lettem volna talpon maradni. Miért?” „Volt egy fura álmom, de már alig emlékszem rá.” „És valaki más szemszögéből láttad magad?” „Mondhatni. Elég zavaros volt.” Hogy adhatna ma-

gyarázatok azokra a dolgokra, amelyeket szavakba se tudok önteni. De talán lehetne ő, aki szavakba önti helyettem. Sőt, erre a kávéra lehetne a lelki szemetesem: „Voltál már úgy szerelmes, hogy ha nem volt veled, megőrültél, de ha veled volt, akkor még jobban?” „Ezt hogy érted?” „Nem értem. Ezért használtam a *szerelmes* szót.” „Ja... nem, ez nekem túl bonyolultnak tűnik.” „Az is.” „Ő van a képeken?” „Igen.” „És mikor lett vége?” Már több mint két és fél hónapja. „Úgy egy hete.” A kiskanalat babrálja. „Ömm, miközben a nadrágomat kerestem, találtam egy könyvet a földön. Az is tőle van?” „Melyik volt az?” „Azt hiszem, holdfény parkot írt rajta.”⁶ „Nem, azt én akartam neki adni, de... de gondolom sejtet, mért nem tettem.” „Pedig jó kis idézetet írtál bele.” „Hát igen, ha elolvasta volna, talán most nem ülnék itt.” „Vissza akarod kapni?” „Még nem tudom.” „Dehogynem tudod.” „Azt mondd?” „Az egész lakásban érezni a jelenlétét. Látszik, hogy visszavárod.” „Még ha ez így is van, félek, hogy csak az emlékeim kötnek hozzá, és nem a terveim. Előbb meg kell tudnom, hogy a múltunk, vagy a jövőnk miatt akarom visszakapni.” „Próbáld meg inkább a jelenetek miatt.” „Hallod, egész bölcs vagy te egy egyéjszakai kalandhoz képest.” Nevetünk. „Adj egy kis időt magatoknak, és meg fogod kapni a válaszokat.” „Azt fogom tenni.” Halk koppanással leteszi a bögrét az asztalra. Úgy látszik, ezt végszónak szánta. Elindul az előszoba felé. Útközben összeszedi a cipőit. Vállal a falnak dőlve figyelem, ahogy felhúzza, és az ajtóhoz lép. „Kösz, hogy leviszed a szemetem.” „De hát én nem is...” „A lelkit.” „Jaa.” Mosolyog. Igazából egész jóképű. Valahogy mégsem tudom elképzelni, hogy tegnap áthemperegtük volna az éjszakát. „Ha úgy gondold, hogy valamikor még egyszer eljönnél egy Artic Monkeys-ra, akkor az első sorban megtalálász.” Kacsint hozzá egyet. „Oké.”

Kinyitja az ajtót, átlépi a küszöböt, és rám néz: „A nevemre még mindig nem vagy kíváncsi?” „Úgyis elfelejteném.” Látom rajta, hogy elégedetlen a válasszal, ezért hozzáteszem: „Így névtelenül egy maradsz, de ha nevet adnék neked, akkor eltűnne ez az egyetlen ismertetőjegy, amely különlegessé tesz a számomra.” Megint mosolyra húzódik a szája. „Érdekes vagy te.” „Köszönöm.” Visszamosolygok, és talán először nézek bele úgy igazán a szemébe. Pár másodperc múlva megfordul, és elindul a lift felé. Becsukom az ajtót, és kihalászom szegény All Staromat az esernyőtartó mögül.